

POSTANOWIENIE

Dnia 1 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie z powództwa B. S. L. i Ł. P. L.
przeciwko Skarbowi Państwa - Prokuraturze Rejonowej w O.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 1 grudnia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki B. S. L.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 5 listopada 2015 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) nie obciąża powódki kosztami postępowania kasacyjnego;**
- 3) przyznaje radcy prawnemu L. O. od Skarbu Państwa: Sądu Apelacyjnego w (...) kwotę 5400 zł (pięć tysięcy czterysta złotych), powiększoną o należny podatek od towarów i usług, tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powódce z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 5 listopada 2015 r. Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację powodów od wyroku Sądu pierwszej instancji oddalającego powództwo o zasądzenie od pozwanego Skarbu Państwa zadośćuczynienia po 2 000 000 zł. na rzecz każdego z powodów w związku z krzywdą jakiej doznali na skutek wadliwych, ich zdaniem, czynności Prokuratury podjętych w sprawach prowadzonych w związku z przestępstwami popełnionymi na szkodę powodów.

Sąd Apelacyjny podzielił ustalenia faktyczne i ocenę prawną Sądu Okręgowego, który dokonał analizy zakwestionowanych przez powodów czynności Prokuratury w sprawach toczących się przeciwko osobom działającym między innymi na szkodę powodów i uznał, że były to czynności podjęte w ramach prowadzonych postępowań karnych, nie naruszały przepisów prawa ani uprawnień powodów przysługujących im w toku tych postępowań. Podzielił w konsekwencji stanowisko Sądu pierwszej instancji, że powodowie nie wykazali bezprawności działania pozwanego, w rozumieniu art. 417 k.c., ani pozostałych przesłanek odpowiedzialności Skarbu Państwa na podstawie tego przepisu.

W skardze kasacyjnej powódka jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazała przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Zdaniem skarżącej skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, gdyż Sąd Apelacyjny nie zbadał jakiego rodzaju uchybień dopuścili się funkcjonariusze państwowi - Prokuratorzy Prokuratury Rejonowej w O. ani nie dokonał ich oceny pod kątem przesłanki bezprawności działania przewidzianej w art. 417 k.c., która nie jest tożsama z możliwością zarzucenia funkcjonariuszom popełnienia przestępstwa i powinna być rozumiana szeroko.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, skarżący, który jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołał przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. powinien wykazać, że w sprawie doszło do kwalifikowanego: oczywistego naruszenia prawa, widocznego od razu, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej,

bez potrzeby głębszej analizy oraz że w wyniku takiego naruszenia prawa zapadł w drugiej instancji wyrok oczywiście wadliwy. Konieczne jest zatem wykazanie, że Sąd drugiej instancji w sposób oczywisty naruszył przepis jasny i jednoznaczny, którego wykładnia i stosowanie nie budzi wątpliwości (porównaj między innymi postanowienia z dnia 8 marca 2002 r. I PKN 34/01, OSNP 2004/6/100, z dnia 10 stycznia 2003 r. V CZ 187/02, OSNC 2004/3/49 i z dnia 11 stycznia 2008 r. I UK 285/07).

Skarżąca nie wykazała tych okoliczności. Przede wszystkim już tylko pobieżna lektura uzasadnienia Sądu Apelacyjnego pozwala stwierdzić, że przyjął on za własne ustalenia faktyczne Sądu Okręgowego i podzielił w całości dokonaną przez ten Sąd analizę zgodności z prawem, w rozumieniu art. 417 k.c., zakwestionowanych przez powodów czynności Prokuratury we wskazanych przez nich sprawach. Poszerzył także tę analizę odnosząc się do zarzutów apelacji. Wbrew zatem twierdzeniom skarżącej, Sąd drugiej instancji zbadał zarzucane przez powodów uchybienia w postępowaniu przygotowawczym i dokonał ich analizy w aspekcie przesłanki bezprawności działania, o której mowa w art. 417 k.c. Skarżąca nie przedstawiła argumentów, które uzasadniałyby ocenę, że stanowisko Sądu Apelacyjnego w kwestii wykładni i stosowania powyższego przepisu w sprawie jest oczywiście wadliwe, w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Nie wykazała również, że w wyniku zarzucanego przez nią wadliwego ustalenia braku przesłanki bezprawności, doszło do wydania oczywiście wadliwego wyroku, co było konieczne w sytuacji, gdy oddalenie powództwa nastąpiło także z powodu nie wykazania również pozostałych przesłanek odpowiedzialności Skarbu Państwa przewidzianych w art. 417 k.c.

Biorąc to pod uwagę Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu obowiązany jest brać pod uwagę z urzędu.

Z uwagi na trudną sytuację materialną i życiową powodów, o kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 102 k.p.c.

O kosztach pomocy prawnej udzielonej powodce z urzędu w postępowaniu kasacyjnym orzeczono na podstawie § 2, 3, 4 ust. 1 i 3, § 8 pkt 7 i § 16 ust. 4 pkt 2

rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz. U. z 2015 r., poz. 1802).

jw